

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobkyně

Mgr. P. K.

bytem ...

zastoupená JUDr. Pavlem Pohorským, advokátem

sídlem Opletalova 37, Praha 1

proti

žalovanému

Policejní prezident

Policejní prezidium České republiky

sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 28. 1. 2015, č. j. PPR-33817-5/ČJ-2014-990131,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 28. 1. 2015, č. j. PPR-33817-5/ČJ-2014-990131, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Pavla Pohorského, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí policejního prezidenta, kterým bylo v meritu potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 27. 10. 2014, č. 1201/2014 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně propuštěna ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve znění později předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobkyně byla příslušníkem Policie ČR. Generální inspekce bezpečnostních sborů proti ní zahájila dne 11. 9. 2014 trestní stíhání za trestný čin přijetí úplatku a zneužití pravomoci úřední osoby.
4. Dne 23. 9. 2014, respektive 29. 9. 2014, byl v rámci trestního řízení pořízen výslech L. K. a D. K. L. K. vypověděla, že v létě 2013 podávala trestní oznámení na jednatelku společnosti KJ Brokering s.r.o. pro podezření ze zpronevěry. Při jejím výslechu ji žalobkyně ještě s jedním policistou sdělila, že to nemusí řešit přes policii, ale že na to mají člověka, který jí peníze vymůže. D. K. vypověděl, že se s žalobkyní scházel opakovaně. Na jedné schůzce mu měla žalobkyně nabídnout zajištění obvinění jednatelky, pokud jí zaplatí částku 150 000 Kč.
5. Dne 29. 9. 2014 zástupce ředitele Obvodního ředitelství policie Praha III podal návrh na propuštění žalobkyně ze služebního poměru z důvodu dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Podle tohoto ustanovení příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.
6. Ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy jako služební funkcionář si pro rozhodnutí o propuštění žalobkyně pořídil kopie listin z trestního spisu žalobkyně, konkrétně protokoly o provedení výslechu žalobkyně, L. K. a D. K., záznam o zahájení úkonů trestního řízení, usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně a usnesení o vzetí žalobkyně do vazby.
7. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně propuštěna ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, neboť porušila služební slib tím, že se dopustila zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

dobrou pověst bezpečnostního sboru. Předmětným jednáním žalobkyně bylo přijetí úplatku a zneužití pravomoci úřední osoby. Konkrétně žalobkyně měla v listopadu 2013 nabízet oznamovatele trestného činu L. K. vyřízení věci mimo trestní řízení a také nabízela D. K. zařídit obvinění podezřelého a její vzetí do vazby za částku 150 000 Kč.

8. Skutkový závěr ředitel učinil na základě výpovědi L. K. a D. K. v trestním řízení a usnesení o vzetí žalobkyně do vazby, ve kterém Obvodní soud pro Prahu 9 dne 12. 9. 2014 rozhodl, že dosud zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že žalobkyně spáchala dané trestné činy.
9. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. V odvolání mimo jiné namítala, že prvoinstanční orgán neprovedl vlastní dokazování a své rozhodnutí založil pouze na kopiích z trestního spisu. Namítala, že tyto kopie z trestního spisu hodnotil jednostranně a nezabýval se věrohodností těchto svědků. Také ignoroval jiné důkazy, konkrétně výslechy jiných svědků a odposlechy telefonů.
10. Žalovaný napadeným rozhodnutím prvoinstanční rozhodnutí věcně potvrdil a pouze výrok doplnil o jednání, pro které byla žalobkyně propuštěna ze služby. Přitom se ztotožnil s postupem i závěry prvoinstančního orgánu. K námitkám žalobkyně dodal, že relevantnost jiných důkazů byla na rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Pokud jde konkrétně o odposlechy a listiny předložené žalobkyní, tak služební funkcionář nemůže vycházet z podkladů, jejichž pravost a autentičnost nebyla ověřena.

II.

Argumentace účastníků

11. Žalobkyně v žalobě vznáší dva žalobní body. Za prvé byl dle ní porušen princip presumpce neviny, neboť bylo rozhodnuto, že se dopustila trestného činu, aniž by byla za něj odsouzena soudem. Za druhé žalovaný ani služební funkcionář nezjistil skutečný stav věci. O propuštění rozhodli pouze na základě nahlédnutí do trestního spisu a kopií tam založených dokumentů. Důkazy navržené žalobkyní žalovaný neprovedl.
12. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout. Dle něj v řízení bylo provedeno dokazování v dostatečném rozsahu a byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
13. Dne 7. 1. 2019 se ve věci konalo ústní jednání, při kterém zástupce žalobkyně setrval na žalobních námitkách. Zdůraznil zejména, že žalobkyně byla v trestním řízení zproštěna obžaloby. Trestní soud měl důvodné pochybnosti o věrohodnosti svědků D. K. a L. K. Při absenci jiných důkazů svědčících o vině žalobkyně nemohl tedy uzavřít, že se skutek stal. U jednání popsáního L. K. soud i pochyboval, zda jde vůbec o korupční jednání. Žalovaný naopak trval na tom, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

15. Městský soud se nejdříve zabýval námitkou porušení presumpce neviny a poté nedostatečně zjištěným skutkovým stavem.
16. Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.
17. Podle čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jen soud rozhoduje o vině a trestu za trestné činy. Podle odst. 2 každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, je považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena.
18. Jak vyplývá již ze znění zákona o služebním poměru, správní orgán nerozhoduje o trestní odpovědnosti příslušníka, ale o tom, zda se příslušník dopustil jednání, které má znaky trestného činu. Jak již dovodila judikatura správních soudů § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru umožňuje rozhodnout o propuštění dříve, než dojde k pravomocnému odsouzení příslušníka, při splnění v něm vymezených podmínek, a tedy řízení o propuštění příslušníka probíhá nezávisle, byť případně souběžně s trestním řízením. Tato dvě řízení nelze směřovat, předmět každého z nich je odlišný. Rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru není konstatován závěr o spáchání trestného činu, jenž přísluší soudu v trestním řízení, ale je jím činěn závěr o tom, zda došlo konkrétním jednáním příslušníka k porušení služebního slibu, zda šlo o jednání zavrženíhodné, které má znaky trestného činu, a zda je toto jednání způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Skutečnost, že za totožné jednání je paralelně vedeno správní řízení o propuštění a trestní řízení, neznamená, že propuštěním ze služebního poměru byla popřena presumpce neviny stanovená v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2003, č. j. 5 A 56/2002-31; či rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 Ad 1/2012-41).
19. Městský soud v nyní posuzovaném případě shledal, že žalovaný se držel těchto zákonně a ústavně daných limitů. V napadeném rozhodnutí nebylo nijak rozhodnuto o trestní odpovědnosti žalobkyně. Žalovaný pouze v souladu se zákonem rozhodl, že žalobkyně porušila služební slib tím, že se dopustila zavrženíhodného jednání, které má znaky trestných činů přijetí úplatku a zneužití pravomoci úřední osoby. Stejně postupoval i prvoinstanční správní orgán.
20. Tato námitka je tedy nedůvodná.
21. Úvodem k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud uvádí, že z judikatury správních soudů vyplývá, že postup podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je namístě zejména tehdy, kdy hrozí, že trestní řízení nebude zahájeno nebo naopak bude ukončeno z důvodů, které nic nemění na tom, že jde o zavrženíhodné jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Postup podle tohoto písmene se nabízí také tehdy, pokud jde o trestný čin, který je snadno a jednoznačně dokazatelný i v řízení o propuštění ze služebního poměru (rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 285/2018-30).
22. V každém případě při vedení řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru byli krajský ředitel a následně žalovaný postaveni před velmi náročný úkol: prokázat, že žalobkyně porušila služební slib tím, že se dopustila zavrženíhodného jednání, které má znaky výše uvedených trestných činů a je způsobilé

ohrozit dobrou pověst Policie České republiky (rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 285/2018-30, bod 35). Prokázat jednání žalobkyně museli v souladu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru tak, aby o zjištěném stavu věci nebyly důvodné pochybnosti. Na druhou stranu tento standard je nižší než v trestním řízení, neboť jejich úkolem nebylo přímo posuzovat, zda se žalobkyně dopustila uvedených trestných činů (tamtéž, bod 36).

23. V kontextu této námitky soud dále uvádí, že řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona má svá specifika. Podle § 183 služebního zákona se při řízení o propuštění příslušníka podle uvedeného ustanovení postupuje podle hlav I a II s výjimkou § 174 odst. 1 písm. b) služebního zákona. Podle § 184 odst. 2 služebního zákona může být prvním úkonem doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. V řízení o propuštění příslušníka ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona tedy v prvoinstančním řízení nemusí probíhat klasické dokazování a účastník řízení tak podle § 174 odst. 1 písm. b) služebního zákona nemá možnost předkládat důkazní návrhy, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, případně navrhnout jejich doplnění. Jestliže však účastník řízení nemá možnost uplatnit uvedená procesní práva v prvním stupni řízení, musí mu být v plném rozsahu zachována možnost jejich uplatnění v řízení odvolacím (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, 4 Ads 89/2011-134).
24. Správní soudy také dovodily, že v řízení o služebním poměru je třeba při zjišťování skutečného stavu věci vycházet zejména z původních důkazů. Je-li možné v dané věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech, ale je nutné svědky vyslechnout, a to i za přítomnosti policisty, s nímž je vedeno příslušné řízení ve věci služebního poměru, aby mohly být svědkům kladeny otázky, a policista tak měl i reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které tito svědci uvádějí. Správní orgán sice může použít také podklady získané od jiných orgánů veřejné moci, avšak své rozhodnutí musí opřít zejména o původní důkazy, které sám provede (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, 4 Ads 89/2011-134; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005 – 26).
25. V nyní posuzovaném případě žalovaný i prvoinstanční orgán své skutkové závěry opřely výhradně o listinné důkazy, které byly opatřeny z trestního spisu ve věci trestního stíhání žalobkyně. V daný moment bylo trestní řízení ve fázi vyšetřování tedy stále ve stadiu přípravného řízení. Účelem přípravného řízení je zjistit, zda je podezření z trestného činu proti určité osobě natolik odůvodněné, že je možno podat obžalobu k soudu. V tomto stadiu orgány činné v trestním řízení obstarávají důkazy svědčící o vině dané osoby, stejně jako důkazy, které vinu vyvracejí.
26. Žalobkyně v odvolání namítala, že služební funkcionář vycházel výlučně z výsledku dvou svědků svědčící v její neprospěch a nezabýval se jinými důkazy svědčícími v její prospěch. Za tím účelem žalobkyně odkazovala na výpovědi jiných svědků a na odposlechy telefonních hovorů.
27. Městský soud předně konstatuje, že není samo o sobě vadou, že správní orgány jako důkaz použily protokol o výpovědi svědků v trestním řízení. Zejména pokud svědci v trestním řízení vypovídají po poučení o trestnosti křivé výpovědi a obhájce žalobkyně se výsledku zúčastnil a mohl tak svědkovi klást otázky. Soud nicméně poznamenává, že protokol o

výpovědi svědka není důkazem původním. Správní orgán se v něm pouze v písemné době dozvídá obsah výpovědi svědka bez možností jeho přímého pozorování. S jako takovým správní orgán musí s tímto důkazem zacházet obezřetně.

28. Obezřetnost při zacházení s nepůvodními důkazy vyplývá i z práva na spravedlivý proces, které je zakotveno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práva a svobod. Používá-li správní orgán jako důkaz výpověď svědka, kterého sám nevyslechl, musí vyložit, proč považuje takové svědectví za spolehlivé, a to i se zřetelem k ostatním důkazům (viz analogicky nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1860/16 ze dne 3. 11. 2016 (N 208/83 SbNU 299), bod 40).
29. V nyní posuzovaném případě soud předně konstatuje, že výpovědi svědků D. K. a L. K. z trestního řízení jsou rozhodujícím důkazem pro skutkové závěry napadeného rozhodnutí. Dále totiž správní orgány vycházely pouze z usnesení o vzetí žalobkyně do vazby, usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně a jemu předcházejícího záznamu o zahájení úkonů trestního řízení. Usnesení o vzetí do vazby však je listina, která ve vztahu k propuštění ze služebního poměru nedokazuje nic relevantního. Prokazuje toliko to, že je zde dáno důvodné podezření, že žalobkyně se dopustila skutků, pro něž je stíhána, a že tyto skutky jsou trestným činem. Nejde však o dokument, který by bylo možno brát jako definitivní důkaz o skutkovém stavu věci. Obdobné platí i pro usnesení o zahájení trestního stíhání a záznam o zahájení úkonů trestního řízení (shodně viz rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 10 Ad 3/2012-53). V něm orgán činný v trestním řízení rozhoduje, zda zjištěné a odůvodněné skutečnosti nasvědčují tomu, že byl spáchán trestný čin, a je-li dostatečně odůvodněn závěr, že jej spáchala určitá osoba (viz § 160 odst. 1 trestního řádu). Na základě těchto dokumentů tedy nelze učinit jednoznačný závěr, že žalobkyně dané jednání spáchala. Ze strany orgánů činných v trestním řízení jde pouze o „důvodné podezření“ či „nasvědčování“.
30. V nyní posuzovaném případě je tedy dle soudu především ve světle výše zmíněné judikatury Ústavního soudu podstatné posoudit, zda se správní orgány pečlivě vypořádaly s námitkami účastníka proti důvěryhodnosti svědků, jeho důkazními návrhy a musí přistoupit k výpovědi nepřítomného svědka obezřetně. To představuje v kontextu tohoto případu předmětné vyvažující faktory.
31. Soud nicméně uvádí, že žalovaný se s námitkami žalobkyně zpochybňujícími důvěryhodnost svědků nijak nevypořádal. Soud v napadeném rozhodnutí a ani v rozhodnutí služebního funkcionáře neshledal žádnou obezřetnost ve vztahu k hodnocení samotných výpovědí těchto svědků. Žalovaný se také dle soudu nedostatečně vypořádal s návrhy žalobkyně na provedení jiných důkazů. Ty žalovaný odmítl pouze s tím odůvodněním, že by bylo pochybením, pokud by služební funkcionář vycházel z podkladů, jejichž pravost a autentičnost nebyla ověřena. Nicméně otázka pravosti a autentičnosti důkazů je otázkou posuzování samotných důkazů, především jejich věrohodnosti. S tímto argumentem nelze odmítnout připuštění těchto důkazů ke zkoumání. Takto by bylo možno odmítnout jakýkoliv důkaz, byť otázka jeho autentičnosti či pravosti je v daném momentě čistou spekulací. Je právě na správním orgánu, aby pravost a autentičnost důkazu posoudil. O závažná procesní pochybení se jedná především z toho důvodu, že, jak bylo vysvětleno výše, žalovaný byl povinen postupovat zvláště obezřetně, neboť skutkové závěry se zakládaly na nepůvodních důkazech, konkrétně výpovědích dvou svědků, kteří nebyli správním orgánem vyslechnuti.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

32. Žalovaný rozhodl o potvrzení rozhodnutí o propuštění žalobkyně ze služebního poměru výlučně na základě podkladů opatřených od orgánů činných v trestním řízení, aniž jejich správnost ověřil vlastním dokazováním. Takto přitom postupoval za situace, kdy měl k dispozici pouze některé důkazy či podklady opatřené v přípravném trestním řízení a kdy zde nebyla ještě ani podána obžaloba. Soud považuje za zvlášť podstatné a obecně nepřípustné, aby žalovaný své rozhodnutí založil pouze na důkazech z trestního spisu svědčících výlučně v neprospěch žalobkyně a ostatní důkazy, ať již z trestního spisu či navržené žalobkyní ignoroval. Za pomoci těchto listin opatřených v počátečním stádiu trestního řízení si žalovaný nemohl učinit spolehlivý úsudek o tom, že žalobkyně skutečně porušila služební slib zavrženíhodným jednáním majícím znaky trestného činu a byly tak zde splněny dvě podmínky pro její propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 4 Ads 89/2011-134).
33. Městský soud tedy shrnuje, že žalovaný pochybil, pokud své rozhodnutí založil výlučně na listinných důkazech získaných z trestního spisu, neprovedl dokazování na základě důkazních návrhů žalobkyně uplatněných v odvolacím řízení a ani dostatečně nevysvětlil, z jakého důvodu případně považuje provedení navrhovaných důkazů za nadbytečné. Při zjišťování skutkové podstaty byl tedy porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
34. Pokud je ve spise založen úřední záznam ze dne 29. 9. 2014, že orgán činný v trestním řízení již neumožnil z trestního spisu opatření dalších listin s odvoláním na možné zmaření účelu koluzní vazby, tak soud považuje za potřebné poukázat na to, že v době vydání napadeného rozhodnutí již žalobkyně ve vazbě nebyla. I přesto si žalovaný další listiny z trestního spisu nevyžádal. Ze správního spisu ani nevyplývá, že by se o to alespoň znovu pokusil.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Městský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního a věc dle § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému.
37. Náhradu nákladů řízení představují zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3 000 Kč a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na ústním jednání), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 3 100 Kč, a čtyři paušální částky ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky), tj. 3 x 300 Kč, přičemž právní zástupce žalobce je zároveň plátcem DPH. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 15 342 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. ledna 2019

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.